

აპოლონი
საერთაშორისო
სამართალი

დათო მიქანაძე

უწიგნური კაცის ჭეშმარიტი სიტყვები

დათო მიქანაძე

უნივერსული კაცის
ჭეშმარიტი სიძვედე

2021

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՐԽԻՎ

ՄԱՅԻՆ ՈՒՆՎԱՏՈՒԹՅԱՆ
ՈՐՈՇՄԱՆԻՅԱԿ ՈՐՈՒՆԴՈՒԹՅԱՆ

K 336. 2261

ISBN 978-9941-8-3167-6

სარჩევი

მთვარის შუქი	7
ისევ სად.....	8
ჩანჩქერი.....	9
ლიტერა TURA.....	10
ეხლა ვისი ღამეა	11
მომნატრებია.....	12
იმედის დილა	12
როცა მოკვდები	13
სიყვარული ჩაატანე	13
აცივდა	14
ფიროსმანი	15
ბალერინა.....	16
სივრცის განზომილება	17
ვარსკვლავთა ცეკვაში	18
ქარის ხმაშია	19
უპატრონო ქალაქია.....	20
მე ვარ მთვარის იმედი	21
სავსე ყანწის ცრემლები	22
ჩოხით ჩანასვენები.....	23
სხივი	24
სულის ფრენისა	26
შური არის მწუხარება	27
გაქრის ხმები.....	28
ხელო-VANI——	29

ჩაკეტილი ყვავი.....	30
ანგელოზი	31
მარგალიტის საყურე	32
მედეა	33
თბილისი.....	34
წერა ამიყოლებს	35
ეს გზა ისევ	36
ბედის კარი.....	37
ტბა	39
კვალის ამრევო	40
ჭა	41
ბედი.....	42
გულის ხმა	43
ღურჯი ფერები	44
მატარებელი	44
ტყის სივრცე.....	45
ტყეში გონება.....	45
ზღვა აღელდა.....	46
ოქროს წელის	47
ვანის ხმები	48
სავსე გული.....	49
ვავსო სკივრები.....	49
აინთება ჭადები.....	50
ქარის ხმები.....	51
შუშის ფერია	52

გიყვარდეს.....	52
მხოლოდ ღამე.....	53
მთვარის ნათება.....	54
გამინათე	56
ეს დუელი შედგება.....	57
ყველა მის თავს არგია.....	58
უკვალავი გზა.....	59
იასამანი	60
მზეს შევწირო	61
გულის ცემა	62
ფიქრი	63
გურიაში	64
ცისარტყელა	65
ლამაზ თმიანო	66
ჭადრები	67
საათი	68
მერცხალი	69
თვალის მზერა	70
shori de Shalz.....	71
ბოთლი	72
ფარულია ეს დუმილი.....	73
ღამე	74
ლამაზი წუთები.....	76
გალა.....	77
გამგებო	78

ზვიად გამსახურდია	79
მეფე	80
მიზნებსში	81
მზე და მთვარე	82
სიყვარული	83
ვანი ჭაგანჭყვიში	84
„სიმღერა საგალობელი 1“	85
„სიმღერა საგალობელი 2“	85
გისოსებს	87
გენათზე	88
ცა	88
თუ ხვდები	89
თვალეები	89
მთვარე	90
სასაფლაო	91
თავს მადგია	92

მთვარის შუაში

ჩემი დარაჯია როცა თავს მადგია,
გავყევ მე ჩემს ლანდებს,
ჩუმაღ მთვარის შუქზე ურცხვად მე რომ დამდევს,
ღმერთო რატომ მტანჯე,
ერთხელ დამეხმარე,
ჩარჩოს ვერ გაუძლებ,
სხვისგან შენაკერებს,
ჩემი უნარია თავის უფალი ვარ,
ეხლა ფიქრის დროა,
მარტო მთვარის კოცნა წელზე ხელის მოსმა,
ისევ ღვინის მოსმა,
ისევ ქალით თრობა...

რამ დაგადუმა დედაკაცო,
რამ გაგვამრუდა,
ისევ მუდამ ისევ ჩუმად,
ღამის ლუკმა ზეცას უყვარს,
მთვარე ღუმს თან,
ჩუმად, ჩუმად მომაკითხე ერთხელ ჩუმად,
ისევ ღუმხარ ბოლო ლუკმავ,
ოეს მწვანე კედლები შუქიც მწვანე ფერებში,
ხელით ვერ გეფერები,
ღმერთო შემეშველები,
ეხლა ისევ ბნელში ვარ,
მარტო გულში მღერივარ,
ბანში არმყავს არავინ,
ვინ ამიწყობს,
ბანი ბანს თავი მხარს,
ტუჩი-ტუჩს; თვალი- თვალს,
ისევ სად, ისევ რა, ისევ აქ,
ისევ ღმერთის სიჩუმე,
მე შენ გულში მიგულე,
მთვარე როგორც მიყურებს,
მოდის ჩემთან ნიავი,
ავი თვალის მიზანით...

ჩანჩქერი

ჩანჩქერი ზეცაში ატრიალებულა,
წვიმად გადმომასხეს ამ მთის ნაკადული,
ქოლგა არ მიხსნია გული გამიხსნია,
ზეცას ჩაუცინე ხელი აუშვირე,
მზეო აღის ფერო მზეო დაბურძგლულო,
ჩემით გამითბება ეს გული უსისხლო,
ისევ მთის ჩანჩქერს ვარ,
ვითომ წვიმის თქეშში,
თვალის გულს მიყურე,
მზის აღ ანარეკლში,
მიდი მთის ნაკადო
წვიმად ხომ მექეცი...

სიტყვა მორბის კოჭლისგან,
სიტყვა ქვებზე ნახეთქი,
ქვები გაჟღენთილია მატყუარა ტურებით,
ღმერთო რა მეშველება,
ამდენ ტურის ყმუილში,
ვინ გამიგებს ამ წრეში,
ან რა მინდა ამ ტყეში,
მე შენ გიწერ ამ ენით,
თუ გამიგებ დაეშვი,
მე დაგხვდები ქარცეცხლში,
ჯოჯოხეთის ალებში,
სისხლიანი სანთლებით,
თავზე რქების ნატეხით,
მოდის გაძელ ამ დღეში,
ყმუილის ხმას რას ერჩი..

ისევ ჩემი მთვარეა,
ისევ ჩვენი ღამეა,
უტირალი თვალებით,
დაიბნევა დრამებში,
უცდელია არ ვცდები,
გასწი ჩემო ღამურავ
მაგ შავ გრძელი აფრებით,
ამიოხრა ყოყოჩმა,
ჩემი ბედის მიზანი,
ეს, ღამურის წყვილიადის,
უდაბური სახლები,
სისხლიანი ხეებში,
უხსოვარი დროიდან,
უქსოვიათ წინაპრებს,
აბრეშუმის ძაფებით
ობობის ბადეებით
ბედი ჩემი მთვარეო,
მზის სხივებით ვეძებდი,
ამ სატანის მსგავსებას,
მისი შავი თვალებით,
ეხლა ვისი ღამეა,
ისევ მე ვარ შავ ღღეში,
ჩემში ისევ ღამეა
უკუნითი დრამებით...

მომნატრებია.....

მომნატრებია შენი სითბო მსგავსი მზის სხივის,
მომნატრებია შენი ფერი ვით ცისარტყელის,
მომნატრებია შენი თვალები ვარსკვლავთა მსგავსი,
მომნატრებია შენი ხმა ისე,
როგორც ტალღებში გაშლილი აფრის,
მომნატრებია შენი ღიმილი მთვარის სიგიჟით,
მომნატრებია შენი ტუჩებით კოცნა უღვევი,
მომნატრებია სიშიშვლევ შენი,
ესე დასრულდა სიტყვები ჩემი...

იგადის დილა

ბედნიერია ყოველი დილა
როცა თვალს ახელ,
შენ ჭერქვეშ გდვიძავს
არა ხარ სიზმრად,
არა ხარ სხვის სახლს,
დილას მორბიან ოთახს ბავშვები
მეთამაშება მათი აზრები
იმედს მისახავს ბავშვის თვალები
დილა გათენდა მზით ნამთვრალევი..

როცა მოვკვდები

როცა მოვკვდები მიმაბარებენ მიწას მატლიანს,
თან დამაყრიან მიწას თან ქვიანს,
მოსალამოვდა ან ვინღა დარჩა ან ვინღა მოვა,
გარდაცვლილი ვარ,
იმედით რწმენით უფალს ვახლავარ,
სამოთხის ბაღში ჩუმად დავდივარ და თან დავფრინავ....

სიყვარული ჩაატანე

როგორ გავა დრონი მალე,
რომ შენ მე პირადად შემიყვარდე,
რომ შემოვალ თაიგულით,
გულს მექნება სავსე გული,
გაჩუქებ და მოუარე,
გაუფრთხილდი თან ატარე,
არტერიას მიაწოდე რაც აკლდება გულებს მალე,
უნდა ავსო სისხლით მალე,
სიყვარული ჩაატანე,
ის იფეთქებს არ ჩერდება,
გულის ფეთქვა არემარეს...

აცივდა

აცივდა, უკვე, რა სინაზუა მთვარიან შუქზე,
აქ მინდა. ჩუმად, რომ ჩემთვის ვლუმდე,
ხის ჩრდილში ვდგევარ სიცივეც სუფევს,
მე შემათბობდა და შემათრობდა
ადესის ფერი ტუჩები უცებ,
მაგრამ რათ მინდა არც მიღირს უკვე,
მე მინდა შევთბე და თან შევთვრე
იმერულ ღვინით, ფიალით შევთვრე...

მუშტაეთსა მიმავალსა,
შემხვდა ერთი ქალი,
ეს არასდროს არ მჭერია,
ვარდი ეკლის ასხმით,
აი ცეკვა გულის ფეთქვა,
ღვინის სმით ვარ ლადი,
სიმდერაზე აყოლილი,
მარგარიტას ხმაში,
მარგალიტის გულსაკიდით,
მორთულია ქალი,
და ეს ვარდები,
შენ გულს ხვეული,
უეკლოდ აფეთქებული,
ამ ღექსში ამდერებული,
ჩემი ფუნჯისთვის რჩეული,
თვალებით შეყვარებული...

ბაღერიძე

მოსხეტიალე ღამისა,
მარტო ვარ ქუჩის მთვარისა
თბილისსგაყოფილ მტკვარისა,
მთვარე არეკლილ წყალისა,
დავინახე გოგო ლანდში,
ბაღეტს ცექვავს ამ შუა ღამით,
არც თხუთმეტის არის,
დაჭაობდა ჩემი ფეხი,
რა გაჩუქო ლექსის მეტი,
ან ნახატი მზგავსი,
თეთრი ვარდების სურნელში,
დამიბერდები მუზებში,
მოფრინდა გოგო ფრიალით,
მტკვარი გაჩერდა იმ წამში,
მთვარემ გვაკურთხა იმ ღამით,
მარგალიტების წვიმაში...

სივრცის განზომილება

წყარო მთისაგან გამორბის,
ვერ გავუგე რა მოსდის,
ცრემლი ასე რატომ სდის,
წყარო მთისგან გამორბის,
მთებში ღმერთი ჩამოდის,
მე ვინა ვარ ამ მთისა,
მყინვარს მარადისობის,
სივრცის განზომილება,
დროის დაცემინება,
მატერიის მიღება,
მთაში ღმერთის დიდება,
დედის ქიპლარ ჩვეული,
ღმერთით დამშვენებული...

1936. 261
3

ვარსკვლავთა ცეცხვანი

შემოქმედის გონებისთვის,
უსაზღვროა ფანტაზია,
ხან ღრუბელზე წვდომებისა,
ცას ირემის ნახტომისა,
მთვარე ვარსკვლავს ანიშნებსო,
ვალსის ცეკვა დაიწყეთო,
ღამის ვნებით აინთეთო,
მე ფარდასვე ჩავიწევო.
ეს რა სცენა დამიდგესო,
ძეგლი ცაზე დამიდგესო,
ეს სიზმრად არ მადირსესო,
ცას ვარსკვლავნი დაიძვრენო,
ნეტავ ვინ მოხატა,
ან როგორ მოხატა,
მე რით მომნათლა,
ამ მთვარის სონატამ,
სიწყნარე მოდევნა,
ვარსკვლავთა ცეკვაში,
ღრუბლებზე ვერ დავრჩი,
სიკეთეს ვთესავდი,
ვაზის ძირს ვნერგავდი....

ქარის ხმაშია

კლდის ლოდსა ქვეშა მდებარე,
მე ვარ კოლხეთის კაცია,
გულზედ დამირგეთ ვარდია,
აყვავდეს მზისა დარისა,
წვიმამ მიზარდოს ვარდია,
მზემ გამიხაროს ობოლი,
აცეკვოს ქარის ხმაშია,
როცა ვარდს თვალი შეუდგეს,
იმწამს დაკრიფეთ ასხვისეთ,
ღვინოში პური ჩამიღბეთ,
უღმერთობის ქალაქში,
მარტო ლოდიდა მადირსეს...

უპატრონო ქალაქია

ეს ლეგენდის ქალაქია,
გოლიათის სამარხია,
ჩვენი ღმერთი თავს გვახლია,
წმინდანებით ნატანჯია,
რიყის ქვების სარდაფია,
უპატრონო ქალაქია,
ჭავჭავაძეს წიწამურში თავსახლიან,
განაპირას ნეტავ ხალხი რას აღნიშნავს,
ისტორიაც იძირება,
ღმერთი ჩუმად იმზირება,
ხელოვნების დოქის ბზარი,
ურჯულონის ქვის ბრალია,
სარაჯიშვილს რა ღვაწლი აქვს,
კუბოს ბეჭდით ნამარხია,
სამჯერ გადანამარხია,
გოლიათის სამარხია,
უპატრონო ქალაქია,
ღმერთის დასჯა არ გვაკლია,
პური -ღვინოს ქალაქია,
ყარაჩოდლის რა ბრალია,
უპატრონო ქალაქია...

მე ვარ მთვარის იმედი

საიღუმლო დღეობას,
გვირაბს გაქრა იმედი,
ქვის დარბაზის შვილები,
მზისგან ნაზი სხივები,
ზეიმს ნანადირევი,
უღმერთონის დღეები,
აქ ქურუმი დღეგრძელი,
კაცი ბრძოლის ველებში,
მტერი კუდის ქნევებით,
კუდიანის ღევნები,
მღევარს ბრძოლის ველები,
იდღეგრძელოს ქურუმმა,
მზისგან განაშვილები,
ვადღეგრძელოთ შვილები,
უფლისციხის მიწებში,
მარადიულ სივრცეში,
ჩემი ღმერთი ქურუმი,
მზისგან განაშვილები,
მე ვარ მთვარის იმედი...

ჩემი თბილი კარები,
უწყინარი ქრაქები,
ერთი დიდი ნერვია,
თბილისს დამის ლანდებში,
უამრავი კარები,
დილის სველი ზარები,
მტკვარში კუნძულს ავედი,
მუხამბაზურ ჰანგებში,
ყარაჩოდლის ქამრები,
ღვინით გადამთვრალეები,
ჩემთვის ღია კარები,
ჩემი მელიქიფეა,
უსტაბაში ყანწებით,
ჩემო გვარო ბედი სად გიწერია,
ეს ლექსები ვისთვის დამიწერია,
ეს წესია წესია,
ხელოვანის ბედია,
სავსე ყანის ცრემლები,
ხელის გულზე ფერებით,
ვერცხლის ქამრის ტარება,
სასახლესაც ჩამყვება,
ჩემი თბილი კარები,
უწყინარი ქრაქები,
ამიელვდა თვალეები,
კარის ჩუმი გაღებით,
მთელ თბილისში ნავლელი,
თბილი წყალის ნავლები,
კარის ჩუმი გაღებით,

ხანჯლის ზურგში ჩაცემით,
წამის მეთასედში,
ანგლოზის ხმა მესმის,
სანუგუშო ვაება,
ამლამითვე მთავრდება,
ისევ ზარის ხმა მესმის,
დაქანგულა ზარები,
უგულოა რამდენი,
ჩემი სულის ბორძიკით,
მარტო დანაფეთები,

ჩოხით ჩანასვენები

ჩუმად კარის შეღებით,
კაცი განასვენები,
ჩოხით ჩანასვენები,
ანგლოზის ვედრებით,
მადლიერი ბგერებით,
ანგლოზი ჩემ გვერდით,
თბილისს ქრაქით შევცქერით...

ჩემი ღამის თენებით,
 დამე მთვარის მუხებით,
 ამ უკვდავი ჯადოქრის,
 გულში ჩანაფერფლებით,
 ღამის ელვის ნათება,
 წამი წამში რად ქრება,
 ისმის ისევ გრუხუნნი,
 აზრით გადაბუგული,
 ისევ მთვარის ნიშანი,
 ისევ მთვარის წყვდიალი,
 ისევ ჩემი დიალი,
 საპირწოდევ იქ არის,
 ქალი შორბის მგზნებარედ,
 მზისგან განაშიშვლები,
 ჩუმად ანატირები,
 ჩემთან შორბის იმედით,
 კაცი განძის სიტყვებით,
 ვარსკვლავს ვწმინდავ თითებით,
 მზისგან ისმის სიტყვები,
 გამაძლარი კაცივით,
 ოხ რა ქალი დამტირის,
 ჩემ სხივებში ავიშვი,
 როგორც ცხენის ადვირი,
 ქალოვ შენი დახილით,
 კვნესა იყო რა თბილი,
 ჩემი სხივის ნაირი.
 ღმერთო ეს რა ხმა მესმის,
 მზისგან გადაბუგული,

შურით აალ მორტყმული,
ღმერთის უცხო პასუხი,
ო საწყალი გლეხისთვის,
არსად აღარც მეცალა,
ისე მოექცეოდნენ,
როგორც იმქალს ეკადრა,
აგერც მზე და აგერც მთვარე,
ვარსკვლავებთან ნუხარ ასე...

არაფერია დასამალი ერთი დღეისა,
ღამის თვეისა ახსარებისა,
მუხლის დრეკვისა,
ზეთის ცხებისა,
გულის ფეთქვისა,
სულის ფრენისა,
თვალის ცრემლისა,
პირჯვარ წერისა,
ბედოვ ვერ მიგან,
აღსარებისას როგორ შევცვლილვარ,
ღმერთის ნებითა მადლიერითა,
მადლო დღეისა ღამისთვეისა,
ღარღო შენ მიწავ,
და ედემისა ქალი ნეკნისა,
ჩემ შავ ტილოზე,
ფუნჯით ტიროდეს გალაკტიონზე,
რატომ გაგყიდეს ამ შავ რიონზე,
აღსარება გვაქვს მთვარევე იცოდე,
არ შემეცოდო მარტო ვიოხრებ გულით ვიმორებ,
არ შემეცოდო ცოდვას ვიმორებ,
მტკვარო ვიხრჩვოდე,
ქალო მითმობდე,
ღმერთო იცოდე გულით ვიოხრებ,
დათმე სიცოცხლე და მე ვიცოცხლებ,
აღსდგეს სიცოცხლე მკვდარის რიონზე.

შური არის მწუხარება

დამის ჩუმი მწუხარება,
ხარის რქების მდუმარება,
შური არის მწუხარება,
როგორ მიყვარს შიში ღმერთის,
გულის კარი თეთრი ფრთისა, ღმერთის ძისა,
გულ მტკიცე და გულ მშიერი,
ჩემ გულშია ანგელოზი ჩასახული,
თან დამიცვა ღემონისგან,
აღვირი მაქვს ისევ ხელში,
ვაკონტროლო ჩემი გზები,
დამის ჩუმი მწუხარება,
მდუმარება, მდუმარება,
ის გახდება არ დალბება,
მფარველი ყავს ანგელოზი თანასწორი,
ადისრულოს ხარის მოხვნიტ...

გაქრის ხმები

მინდვრის ფერში ბალახ სველი,
გაქრის ცხენი გაქრის ხმები ხმები,
მიწის ქყლეტვის,
გულის ფეთქვის,
ცხენის ქვნიშის გაქრის,
სველი წვიმის თქეში ღრუბლის ხმებში,
ბედი მერჩის რატომ მებრძვის,
არ დავრჩები მასის ხელში,
ყბედთა ყბედში,
მე არამწამს ბედისწერის,
ჩემი წერით სიტყვის ლეწვით,
ფიქრი ერთი ფიქრი ერთი,
გაქრის ცხენი გაქრის ხმები,
გაგიკვალეთ უკვე გზები,
ქარის ხმებში ცხენის ქვნიშით...

დამე მაფიქრებს არევით,
მთვარე მუქარის თვალებით,
შენ სიყვარულო გამეშვი,
ღრო არმაქვს ბევრი ამ ქვეყნის,
ეს არეულა აზრები,
სადა მყავს ხმალის ამლესი,
აიეტისა მხარეში ჩემს სახლსა კარის გამღები,
დამარცხდა ჩემი მფარველი,
ბუხარს ააღდა ალები,
გაწითლდა ჩემი თვალები,
მოდო დამადგი თვალები,
ოეს ლამაზი თვალები
ვეფხვის შემტევი თვალები...

ჩაბეტილი ყვავი

გალიაში ჩაკეტილი ყვავი,
თავის თავთან გაღექსილი არის,
დაჟანგულა მისი ფარი,
უხმლო ყვავი უხმო არის,
ფიქრებშია წლების დარდით წლების გავლით,
გაახსენდა მერცხლის ხმები,
ცაში ფრენის სიყვარულის მონატრებით,
დაპუტულა მისი ფრთები,
გალიაში ნატანჯ წლებში,
დაჟანგულა მისი ბედიც,
ვიდას ახსოვს ნეტავ ყვავი,
გაეხსნება ერთდროს კარი...

ანგელოზის ხელები მე სიკვდილში შემჭრელი,
 არ ვარ კატის ეფექტით დაბედილი ბედებით,
 ანგელოზის შეხებით სული განემორება,
 გვამსა დაუტირალსა თბილსა თვალ ცრემლიანსა,
 ანგელოზის ტირილი მეორეა სიცილში,
 შავ ფრთიანის ძახილი სიცილითვე დამყვირის,
 სიყრუე მაქვს გონებას უწყვეტია ძახილი ძახილი,
 ეს სატანის გაზრდილი,
 და გაჩერდა ძახილი,
 მარტოობის სიჩუმე,
 ეხლა ჩემ წინ გამჩდარა ეს ეშმაკი დანიშვნით,
 მე ანგელოზს შევნატრი,
 სად მაქვს ღრო ამ ვედრების,
 ანგელოზო ვეცემი,
 რადროს შენი ცრემლია,
 მე სამოთხეს ვერ ვხვდები,
 ისევ სულის წვალეუბა ისევ ცეცხლზე შებურვით,
 არ მაღირსეთ სიბერე,
 ღმერთო სად დამივიწყე,
 ცრემლიანი თვალეებით დამიკეტე კარები,
 გასაღები მაჩუქე როგორ მახსოვს ის წლები,
 დედამიწას მატარე გაშიშვლებულ ფეხებით,
 სული ზეცის ტრიალში,
 ჯოჯოხეთის მიწაში რად ჩამაგდე მიწაში,
 ანგელოზო წამოდი არ დამტოვო მიწაში,
 შეგიყვარებ სიცოცხლევ ჩვენი ბედის ღრიალში,
 მოიხსენი მანდილი ეშმაკია ძან მშვიდი...

მარგალიტის საყურე თეთრი თეთრზე ნაკეთი,
ეს ქალია ნაძერწი თეთრი თიხის რა მესმის,
მოჰქრის ქარი ჭადრებში ბეთხოვენის ჰანგებით,
არ დავიჯერებ არ დავიჯერებ,
რომ ეს ქალია ჩემი გამგები,
ოი ჭადრების ისევ ჰანგები,
მარგალიტია ჩემი სატურფე,
ნუთუ გამყვება ცეცხლის ანთებით,
ამიხურდა გონება ქალის ტუჩზე ნაცქერი,
მე არმჯერა ამ ღამის თეთი მარგალიტების,
ქარი განაშიშვლები მოხუც ჭადრის სიბრძნეთი,
მოდის ქალი თამამად,
ეს რა გრძნობამ მატარა,
ბედის კარი მანახა,
აი წამის ათვლები ჩვენი მარადისობის,
დაიჯერე ცხოვრებავ ჩემი გულის ქონება,
ავიხსნებით ჭადრებში ბეთხოვენის სონატით,
მთვარე არა ტირილი არ გაბედო ტირილი,
არ ჩამიქრო ეს ცეცხლი,
მთვარევ დანატირებით,
გადავლენავ მარგალიტს,
კერპთაყვანლად ვიქცევი,
არ გამწირო ცრემლებით,
მთვარევ დანატირებით,
გაიღიმე ფარულად,
ჩვენ ამ ღამის გმირები,
გვრჩება ერთი იმედი,
მთვარე განადიმები...

ჯინზე განაქენები ჩემთვის წანაყვედრები,
წაგიყოლა ვეღრებამ გულზე აღარ მეღება,
სიზმრად ვყვარობ მეღეას,
თქვენ სიზმარს ვერ შეხედავთ,
ერთმანეთის შექება უცებ გულის შეტევა,
პოეტობას იფერებ აზრი გამომიქენე,
თქვენთან შეჯიბრებაზე აი ეს მთვარე მაქეზებს,
მეღეასთან მახვედრებს არაფერს არ მაყვედრებს,
არსად გამიგონია მთვარე მაჭანკალობდეს,
აიეტის მხარეში კოლხეთის ნაკვალეებში,
დიდი განძი მიწაში,

თბილისი

ჩემი ცქერით დაიღალა მთვარე,
არეულა ბედის განაპირი,
არეკლილა მტკვარზე მთვარე გადაღლილი,
ეს ქალაქი გაყოფილი ორად,
შავი თეთრზე შეხამება მიჭირს,
ადრე იყო სილამაზე ირგვლივ,
ეს თბილისო ჩუმად რატომ ტირი,
ჩამიყოლე ცრემლით მტკვარზე ტივით,
არც ღვინოა სადღეგრძელო ირგვლივ,
მეარღნეა უპატრონო ბიჭი,
არღნის ღრენამ აცეკვა გიჟი,
რა აცეკვებს უცხოელის ცხვირწინ,
ის გოგონა გაყიდულა იმდღით,
ეს მანდილო დანამულო, დანატირო, განაყიდო,
განა კიდევ განახებენ შუის სხივს,
რატომ ტირის ანგელოზი მისი...

გარდაუვალა დროის შეჩერება,
რატომ მეჩვენება წლებთან შევედრება,
ნეტავ ეს ვედრება,
ღმერთო შემხედუ რაა,
გარდაუვალა დროის შეჩერება,
რა წამს უნანია რა წუთს უღარდია,
ღმერთო გამისწორე ეს მზე არეული,
ჩრდილს ვერ მივაგენი სხვის სახლს მივადექი,
საათს დავატარებ ვითომ სიტყვას მეტყვის,
მე ხომ დედამიწას შენით მივაგენი,
გენში ჩამიბეჭდე ლექსით მინაწერი,
წერა ამიყოლებს როცა ჩვენ შევხვდებით,
გარდაუვალა წერის გაჩუმება,
განა უფალა გულის მოხრადი...

მივსეირნობ უდარდელად უბანს ფეხით,
მასის ხმებში ყვავის ხმებში,
დაჩხავიან რა უაზროდ გასჩხავიან მასის ხმები მასის
ხმები,
ლამპიონთან ჩამიქროლა ქროლვა ქროლვით გამიყოლა,
ცას აყარა სული ზეცის ცა დარბაზად გაიტოლა,
ბულბულის ხმამ ჩამიქროლა,
ცისარტყელას სხივს მოვპარავ,
არცა მიწყენს გულის სიდრმეს,
ამ უბანსვარ მარტო ისევ,
გავინათო ეს გზა ისევ,
სხივი ისევ სხვისთვის ისევ,
გავანათე თბილისს ძირი,
ნულა მკითხავთ წარსულს იხსნი,
გამვლელია ყვავის ჩხიკვი...

დასასრული ყვითელ სხივის,
 დღე ღამით ვარ ღმერთზე ფიქრით,
 დამე მთვარის მოლოდინში,
 მოჰქრის ქარი მოდის ქალი,
 ბედის კარში ცეცხლის აღში,
 გულში ეწვის სატრფო თავის,
 დავავიწყებ ამ ღამითვე,
 ეხლა სად ხარ ღმერთო ერთო,
 მხოლოდ ქალთან მირბის თვალი,
 ვერ შეგხედე ღმერთო სახლში,
 თამამია რა ქალია რა სახისა და ტანისა,
 აღარ უნდა ამას ქმარი,
 აღსარება მომცა კარგი ცოტა მცდარი ცოტა ყალბი,
 მეც გავოგნდი ვითომ რამით,
 მოვაშორე თითზე კვალი,
 მარადიულ გულის კარი ბეჭედია ოხ რა კარგი,
 ეს ქალია გახიზნული გაქცეული დაბნეული,
 მარტო ჩემთან გარკვეული,
 გუშინ ღამით რა უქია თავის ქმარი,
 ეხლა ჩემწინ ლანძღა ქმარი,
 ეს რას იტყვის ჩემზე კარგის,
 ღმერთო ისევ გამახსენდი,
 რომ წავართვა ოქრო ხელზე,
 არ გაბედო ცოდვად შეგჩეს,
 ამ ურჯულოს და უსულოს,
 არ ვადირსებ ოქროს ხელზე,
 ოხ ნეტავი ოქრო შემრჩეს,
 რატომ არ მცემ პასუხს ღმერთო,

სიბრაზე გაქვს აღბათ ჩემზე,
აი ქალიც იხდენს მანდილს,
მორცხვად იქცა თავ დახრიტაა ცრემლის ღვრიტაა,
შეიმოსა უცებ ქალი
სინდისია უკვე მასშიი,
აი გხედავ ღმერთო ერთო,
იმოქმედე უკვე ქალში,
გააბრუნე ღამით სახლში,
აუხილე ბრმებსა თვალი,
ეხლა უფრო შემოიყვარდი,
მე მარტოვარ ისევ სახლში,
ღმერთს არაკლავს ჩემი დარდი,
მერომ მინდა სხვისი ქალი,
მიჰქრის ქარი მიჰქრის ქალი,
დაიკეტა ბედის კარი,
მონადირე ვრჩები სახლში,
კი მომბეზრდა სხვების სახლში,
ქმრების სახლში ქალზე დადი,
დანანიშნი ბექდის აზრის გაფანტვისთვის,
დასასრული თეთრი სხივის,
ფერ წამხდარი მთვარე მიცდის,
დავაძინო იქნებ მზის სხივს...

ტბასთან რაღას მოველი,
 რაღაც ტბის ძირს მელიან,
 ისევ დადუმებულია ეს ტბა თავის გონებით,
 როგორ მინდა გადავხტე უძიროა გონებით,
 საიდუმლო ქორებით,
 ქალთევზა რომ გამოჩნდეს,
 ტბაში ჩავიხრჩვებოდი,
 ადელვებულ ტბასთან ვარ არსად მოსჩანს მზის სხივი,
 ამიტირდა ტბა ისევ დაიწმინდა ტალღები,
 ანარეკლშიც გამოჩნდა მზის სხივები სიღრმეში,
 აი თურმე რატომ ვარ,
 ქალთევზაც რომ ამოხტა ტბის უძირო სიღრმიდან,
 ოხ რამხელა ფრთები აქვს ფრთები ანგელოზისა,
 მზისკენ მიჰქრის სხეულით ვიყო მისი რჩეული,
 აი მზისგან სხივები,
 და დაეწვა ის ფრთები,
 უკვე გაწირულია მზის სხივების ტრიალში,
 სად მყავს ბედის ტრიალი,
 მიწას დანახეთქები ტურჩუე სისხლის წვეთებით,
 ქალი განაღმერთები,
 მის თვალებს რომ ჩავხედე სიტყვის თქმაც ვერ გავბედე,
 უძიროა მშვიდი ტბა უძიროა თვალებიც,
 ქალის სუფთა თვალები სულის სარკის გამლები,
 სული განატევეები მზისგან დანახეთქები,
 მივაბარე ისევ ტბას ვერ ვაკადრე მიწის ქვა,
 ამღვრეულა ისევ ტბა აადულა ცრემლები ჩუმი
 ჩანასვენები...

ადი მიწაზე რწმმენას მიაგნებ,
ადი მიწაზე გარდაისახე ჯვარი იმავდღეს,
გასწი იქქარე გადაიარე გადაიარე,
ყველაფრით დაღლილმა გადაიარე,
მემკვიდრე არის შენი სიმართლე,
ღმერთის წინაშე სხვას ნუ ინატრებ ხალხს ნუ მიაგნებ,
ადი მიწაზე გადაიარე,
დატოვე ერი დატოვე მთებით გადაიარე გადაიარე,
გულს ნუ ჩაიწყვეტ მარტო გაიკვლევე,
არავის არ ყავდი გულის სამიზნედ,
იმ სილამაზეს გადააყარე სამარის მიწა,
არაფრად ღირდა მეძავად იქცა,
ოჰოო გამგებო კვალის ამრევო,
ღმერთო გამიშვი დამბულ ძაღლივით.

გაყინულა ქაში წყალი,
 უწყლოობით სულის დაცლით,
 ვას ვარსკვლავის ჩამოწყვეტით,
 დაიცალა ქაში წყალი,
 როგორ ძინავთ მკვდრებს ამ ღამით,
 რა ცოტაა გარდაცვლილი,
 გვარის შვილი კაცი ტირის,
 დარდი მისით ღამის ნისლში,
 გზა ჩაქრილი ხატ ნაფიცი,
 გადის მთვარის დახმარებით,
 გაუახლდა უკვე გზები,
 ვის გადავცე გულის ხმები,
 ჭა ისევა დანაცლელი,
 ჭა იცლება განაჩენით,
 ჭას მკვდარია ჩანაგდები,
 უპატრონო სახლი ჩემი,
 არ იშლება საფლავები,
 ჩარგულია დიდი ქვები,
 დამიმატეთ ერთი ჩემთვის,
 ჩემი სულის შესაფერი,
 რა ურიც ვართ სიტყვის მოქმელნი,
 გადამსახეთ მინდვრის ქვებით,
 რად ჩამქოლეთ ცივი ქვებით,
 გადის წლები მიწის ქვევით,
 აიი ღმერთო გავახსენდი,
 ქალის ცრემლი ქალის ცრემლით,
 დამინამა მიწა ხმელი,
 რა მეამა სულზე ცრემლი,

რა ყოფილა თბილი ცრემლი,
გაივსება გული ჩემი,
გაივსება ჭაბ კი ჩემი...

ბადი

ჩემი ერის მკაცრი ბედი,
თვით მკვლეელია განა ღმერთი,
ღრმად ნაფიქრი ღამის თევით,
ამინს ვეტყვი მადლიერი,
აი ისევ შავი ფრთებით,
რატომ მერჩი რატომ მებრძვი,
გახრწნილია ჩემი ძვლები,
ჩემი სულის არ გაქვს ბედი,
გავაჩუქე ღმერთის ნებით,
შავ ფრთიანო შხამიანო,.....

გულის ხმა

გაყინულა ხეები ზამთრით განაშიშვლები,
ეხლა ისე მაკლია ქალი ნანადირევი,
ვებრძვი ზამთრის სიცივეს,
ვინ გამათბობს თვალებით,
მოელვარე წამებით,
კადრებია ფერებში,
ია ვარდის ფერებით,
გაოცებულ ფერებში,
თან დამეწყო ფილტვების ამოსუნთქვა ისეთი,
როგორც ლომი ირემის,
კაცი ნანადირევით,
არ ისვენებს გულის ხმა,
ტვინში განასხივები,
განა სხივებს ვადირსებ,
უდირსების საქციელს,
ამიღუდა ძარღვებში სისხლი ჩუმად გამსვლელი,
აი ეხლა ითოვე გულზე გადმომათოვე,
აორთქლდება სიცივე აი ქალის სიშიშვლე...

ლურჯი ფერები

შენი სამყარო შავი ფერია არაფერია,
ჩემი სამყარო ლურჯი ფერია ყველაფერია,
არვარ გამგები შავი აზრების,
ნუ დაიღლები შავ თეთრ კადრების ახსნა მართლებით,
აი დიმილი როგორ მემჩნევა,
ლურჯი ფერებით თან ვეფერები,
გულით ყოველ წამს გულში ისევ მწამს,
გული ირეკლავს ლურჯა ფერებსა,
ნაზი ფერებით მოგეფერები...

მატარებელი

მიმაქროლებენ შავი რელსები,
ისევ გუგუნებს ჩემი ლექსები,
ადარ ჩერდება მატარებელი,
ჩემ გულს დარდი აქვს სატარებელი,
თან რა ცივია შავი რელსები,
რკინის ბორბალზე ანალესები,
ჩემი გულივით განასერები,
მიმაქროლებენ მატარებლები,
ჩემი გულია ახლა რელსები,
ისევ გაუძელ სატარებელით,
ადარ ჩერდება მატარებელი.

დატვირთული აურა უარყოფით ტვირთებით,
ენა გაქვნილი უარყოფით სიტყვებით,
მოდის ჩემთან აურა აურაცხელ ლოდებით,
აი დამეწყოს შფოთვები,
განმარიდე უფალო ამ უსულო სროვებსა,
დატვირთული აურა უარყოფით ტვირთებით,
გაიღვიძე გონებავ ზნეობრივი სიბრძნეთი,
ნუ დაუცდი უფლის ხმას,
არ დაბერდე იმედში,
გასწი ჩემო მეობავ,
ტყის დამალულ სივრცეში...

ტყეში გონება

ჩემი ოცნება ტყეში გონება,
მომაგონდება ჩემი ცხოვრება,
დგება ღვინო ფიქრი შემქმელი,
რა ვქნა ასეა ბედი შეჩენით,
ჩემი ოცნება ტყეში გონება,
ტყის ფილტვებია ფოთლის მხრიალი,
გულის ტიალი გულის ტიალი,
მოდის ცხოვრება ტყეში გონება.

ზღვა აღელდა

ახლა ჩემ წინ ზღვა აღელდა,
მოგეპარე ჩუმად ეხლა,
გამიტაცა ისევ მზერამ,
ისევ ხმებმა ტალღის დელვამ,
ოცნებად მაქვს აქაფება ტალღით ფეთქვა ისევ ვნება,
არ ვიცოცხლო მე იმ ქვეყნად,
თუ არ მყავდე გვერდით ყველგან,
ოხ გამექცა სისხლი ვენას,
გული ფეთქავს სული ქრება...

ოქროს წელი

მელანდება სახე ერთის,
გავაყოლე წარსულს ჩემით,
არ მსურს წარსულს ვღვარო ცრემლი,
დამიგუბდა გულის ცრემლი,
გადამათრო ღვინით ერთი,
გავიხსენო თავის ვნებით,
სად გაუშვი ჩემი ხელით,
ნეტავ არის ბედნიერი,
ვერ აყვავდა ჩვენით ური,
სად გაგიშვი კარგო ჩემით,
დამაბრუნე სამოთხეში,
გამიახლე ოქროს წელი,
შემოგხვიო წელზე ხელი,
გამიჩერე ეგ დრო ხმებით,
გამიდიმე ჩუმად ერთი,
სად წახვედი გოგოვ მეტყვი...

ჩემში დამალულია ისე დაფარულია,
არ მაქვს ალბათ სურვილი რომ აუშვა ღუმელი,
მიდი ჩემო ღუმილო ჯაჭვით შემოჭედილო,
არ დამტოვო განცდებში აღმოვჩნდები მახეში სისხლიანი
თვალებით,
ერთ ღროს მირონ ცხებული სამარეს მიგდებული,
არა ჩემო ღუმილო არ დამტოვო განცდებში,
ვიყო სილატაკეში ხორციელი წვალებით,
სულიერი სწრაფვებით ანი ბანის გამგებით,
ვიყო დედამიწაზე დედის გულის ხარებით,
გაიხარე სამშობლოვ რომ მაჩუქე ხარები აღმართს
ვთესოთ ყანები,
ამილესე აზრები ღუმილს ვეთაყვანები,
ვანის ხმები ჩამესმის ამ ლექს ჩანაჭედები,
გავაჭენებ ღუმილო ცხენებს ხელის შეხებით,
გზა ერთი მაქვს რჩეული გულით გამორჩეული,
არ დამტოვო ღუმილო, დამალულო ღუმილო...

სავსე გული

მოდის ჩემთან სავსე გულით,
ხელს გაუწვდი სიყვარულით,
მიფათურა ტვინში ხელი ამირია უცებ გზები,
აი მესმის ეხლა სხვების,
სიყვარულის მონა ვხდები,
დავიჩოქებ ეხლა შენ წინ,
ჩვენ გზა გველის უკვე ერთი უღევ გზებით,
ერთიანად შევადნებით სიყვარულით სავსე ხმებით,
ამაყვირე სამ ხმად მთებში,
სიცილისგან თვალი სველი, სიხარულის მოგვდის
ცრემლი,
სავსე გული არის ჩვენი არ ექნება ბზარი ერთიც...

ვაგსო სკივრები

ყველას გაუგია გულში გაუვლია,
რა უმწეოდ ვაწყდები თანაც ვიცი მე ოდესღაც გავწყდები,
თხ რა მალე გავქრები,
მზის სხივებმა მაცდუნა მატყუარა სხივებით,
გამიყვანა სახლიდან გაზაფხულის იმედით,
დღე კი გადის სხივებით ფრთებიც უკვე გამეხსნა,
ჩემი სანატრელია ზაფხულს ვავსო სკივრები,
ჩემი თაფლის იმედით ფუტკრის ნანადირებით...

აინთება ჭაღები

შემოქმედის აზრებით არ ინთება სანთელი,
ვინ გაგიგებს გამგები არვინ არის გულის კარის გამღები,
შემოქმედის აზრებით არ ინთება სანთელი,
ჩემში გადის სხვა ველი,
არა მიწიერისა ზებუნებრივ ძალების,
მოდის ჩუმი ბგერებით მათამამებს ფერებით,
მოფერება ბგერების უსიტყვოა ძახილი,
მაგრამ მე გულს მენტები,
გონებაში შენ მრჩები,
მოდის ველი ველებით,
გულის ცემით შეგხვდები,
შემოქმედის აზრებით აინთება ჭაღები,
შემიქმედის აზრებით არ ინთება სანთელი...

ქარის ხმები

დამე ბნელი შორი ხმები,
დამეკარგა ქარში ხმები,
ვერ გაგონებ ჩემ ხმას კარგო,
ჩემ თვალს ისევ ენატრები,
შავ ღრუბელმა გამიფანტა ვარსკვლავები მოჭედილი,
არც მთვარეა ღრუბლის ქვევით,
თან ავყევი ქვაფენილებს,
ქუჩა ბნელი ქარის ხმებით,
იანვარი, თებერვალი, მარტის მერე უკვე ვტკბები,
დამე ბნელსა მდუმარედა ლამპიონი თავის ლანდით,
აი ჩემ წინ მივარდნილი აივანი,
ქარი მარხევს გაყრუებულ ქარის ხმაზე,
აი ლანდში ქალის თმები სახით რატომ მემალეები,
მივარდნილი აივანით აი დამხვდა სახით ქალი,
სანთლის შუქზე ღიმილ ტუჩზე...

შუშის ზარია

შენი თვალები შუშის ფერია,
რატომ არგავხარ გოგოვ ფერიას,
ჩემი თვალები სარკის ფერია,
ვერ გაგიყოლებ ეს გზა ჩემია,
გადის დროება მოგაგონდება,
უსარკო თვალი მხოლოდ შენია,
თიხისგან ხარ გოგოვ ნაძურწი,
უცებ გამქრალა შენი აზრები...

გიყვარდეს

გიყვარდეს, გიყვარდე მიწამე სულითა,
მიწავ მე ბელტებს ნუ დამაყრი,
სხვებთან ვარ ამაყი სევდას ნუ დამაყრი,
გიყვარდეს გიყვარდე მიწამე,
გაღმოგცემ სულიერ სიმრავლეს,
მიწამე სულითა მიწამე,
რად გინდა მიქელას მივყავდე,
დრომ იცის სიტყვების სიმრავლე,
მაწუხებს მე გულის სიმჟავე,
გიყვარდეს, გიყვარდე მიწამე...

მხოლოდ ღამე

ხალხის ტვინში წლები მიჰქრის,
ფიქრებითა ღამის ნისლი,
გამოქვაბულს მინდა შიგნით,
ჩემს გულის ხმას ჩაუდრმავდე,
ღრმად გავშალო ნისლი აქვე,
წინ გავწიო ბედი ჩემი,
კიდევ ცდაა ერთი ჩემი,
თან მოიტანს გამარჯვებას,
ჩემს გულის ხმას ჩაუდრმავდე,
სიგიჟეა მხოლოდ ღამე...

მთვარის ნათება

მე ვარ ხის კენჭეროზე,
შინ გარეთ თუ პლანეტას,
ხმები მე ყურს ჩამესმის,
სიგიჟეა ხის ძირსა ყურ მოჭრილი ხალხისა,
არც დარდი მაქვს არცერთის,
ხის წვერს ისევ მარტოვარ გადის წლები რამდენი,
ერთს დაუთმობ ადგილსა,
გოგო მოკლე კაბითა აბრეშუმის ძაფითა,
ტანი გიტარასავით მე დაუკრავ დამითა,
და თან მთვარის ნათებით,
ვარსკვლავ მოცახცახენით ანარეკლი თვალებში,
ნუთუ მართლა ახდება რიალობად დარჩება,
მე არასდროს ვჩერდები შთაგონების ვედრებით...

ნიღბიანებს მოვრჩი

ჩემი არც იყავი წარსულს,
შენი ნიღაბი ხელთ მქონდა,
დიდი მსახიობი ვხდები,
როცა როლს ვერ ირგებს ბევრი,
ჯერ კაბა ჩაიცვი შენი,
ნიღაბს მოუკლია სხვები,
შეგხვდა უზნეობის სენი,
მოდის სიყვარულო ჩემში იყოს გულის კარი შენი,
ქალი ნიღბიანი რას გავს?
სულის სიმახინჯე ეტრფის,
იყოს ეს ვირთხების ღრენა ქალი სირაქლემის როლში,
როგორ დამიწყნარდა სახე როცა ნიღბიანებს მოვრჩი.

გამინათე

რამდენს ვფიქრობ ჩუმად მჯდარი,
სანთელს სანთლით ჩავანაცვლებ,
სიბნელეს ვარ მარტო კაცი,
მთვარის შუქი სამად იქცა,
გამინათე სამად ხატი დავინახო ბნელსა კარგი,
სამყაროა ზღვისა ტალღით,
ერთი წვეთი ხომ ვარ წყლისა,
დამინახეთ ჩუმად მჯდარი,
მთვარის შუქი სამად იქცეს,
ეს არსება მებრძვის ისევ
ჩემ გონებას ჩავაკითხე,
გულის სივრცეს გულის სივრცეს,
გამინათე სამად ხატი დავინახო ბნელსა კარგი.....

ეს დუელი შედგება

ჩამიქროლა გოგონამ მოკლე კაბაც უქროდა,
ვერ ისვენებს ფიქრშია ეს გოგონა ჩიხშია,
გონებაში გაისმა ეს საათის წამები მარტო განაწამები,
გავიხარო ცხოვრება მოკლე კაბის ძალებით ამ მაცდური
აზრებით,
გოგოს ხმა აქვს ბუღბუღის,
ჩამიკეტა ურდულით გასაღებიც მოირგო მკერდზე
დაკიდებული,
გონება მაქვს ჩიხშია დუელს გამომიწვია,
არ დამტოვებს სხვისთვისა,
მისით გამომიწვია,
ეს დუელი შედგება დამე ჩემს მკლავს მეწვება,
სამუდამოთ დამრჩება გოგოვ შენი ხმა ტკბილი,
დამე შენი ძახილი
დამე შენი ძახილი...

ყველა მის თავს არგია

კომპასს არეული აქვს აი მოვიდა ურია,
გზას გავიკვლევ ამ ტყეში,
აქვე ნასახლარია, უპატრონოთ აგდია,
ყველა მისთავს არგია,
გზა მაქს გამრუდებული
მიწაშია სიმდიდრე ცრემლით დასვენებული,
მე ჩამწყვია მას მერე გული დასვენებული,
ვერვისვენებ წლებია ეს რა ბოდვა მჩვევია,
ვერც კი ვატევ ჩემს გულსა,
ნადვლიანი სიტყვები გავაძევე გულიდან,
თქვენი ნდობა მომინდა,
გულის ყურით მისმენდი,

უკვალავი გზა

ესლა გზაზე თოვლია უკვალავ გზას წავედი,
აი ხალხი რამდენი,
ყველა დატვირთულია დარდიანი თვალებით,
ყველა ჩაფიქრებული,
ზურგზე მოკიდებული იმედის ვართ წამლები,
ფეხზე მოკიდებული ცეცხლი მტრისგან დანთებით,
გულზე ხელის დადებით,
გვესახება ჯვარები,
ჩვენი რწმენის ძალებით,
სირაქლემად არ ვხდებით,
უსილოა ეს მიწა ყვავით ანაყვავები.

იასამანი

იასამანის ყვავილო ნაზად ჩამოტანილო,
წყაროს გატან ვედრებით,
ჩვენ სამოთხეს შევხვდებით,
მერე მოგეფერები,
არ იქნება განკითხვა იქ ნიღბები არვის აქვს,
აქ ბედმაც კი მივიწყა ისე გადამივიწყა,
იასამნის შეხედვით თვალი თვალწინ ფერებით,
წყაროს ხმაა ჩვენ ქვევით,
სიყვარული სულ ზევით სამოთხეში შევხვდებით,
აქ სარკეზე შეხედვით კიც გამეგცა ეს წლები,
წყაროს ხმაა ბგერებით იშვიათი ჟღერებით,
იასამნის ყვავილო წყაროს გატან ვედრებით...

ფეხის წვერზე დაისიო,
 სიო არხევს გოგოს კაბას,
 თეთრ დროშას ვწევ მის წინ ახლა,
 მზემ დახედა ღია სცენას,
 და გახედნა სხივი ერთად,
 გოგო ცეკვით სხივებს არღვევს,
 სიო კაბას როგორ აქნევს,
 აეს გოგო დედის ერთა,
 მზეს შევწირო უნდა ეხლა,
 შევანაცვლე დროშა ხმალით,
 არც ჩემი ხარ არცა სხვისა,
 მზევ შენია აი ეს ქალი,
 ვახ რა ტანი ვახ რა ტანი,
 უცებ ყრუ ხმა მესმის თავში,
 ქალის ხმაა დრაკონს მსგავსი,
 სხივებია ბაწრის მსგავსი ახლართული გოგოს ტანში,
 სიშიშვლეა უკვე ცაში,
 მზემ აიშვა ვნება ცაში,
 ქალის ხმაში მზე გაწითლდა,
 გოგო შიშვლად ცეკვავს ცაში,
 მზემ ცას ფარდა გადაკიდა,
 შეხება აქვთ ოხ რა ნაწი,
 მოცეკვავებს ვხედავ ლანდში,
 რა გრძნობაა ნეტავ მათში...

გულის ცემა

ჩემსა სახლსა არ ჩაქვრება ჭაღები,
მოხვალ ერთხელ?
ჩუმაღ შევხვდეთ?
არ აგინთებ სანთლებსა,
ჩემსა სახლსა არ ჩაქვრება ჭაღები,
მოდო ვარდო ამიცრემლდა თვალები,
მიხარია რომ ჩაგხედავ გადიდებულ თვალებში,
მოდო ჩემთან მომენატრა გულის ცემა გულის ცემა,
არა ფეთქვა არა ფეთქვა,
მომენატრა გულის ცემა, გულის ცემა ...

ფიქრი

ფიქრი იმდენია
აბა ვის სახლს მივალ...
ფიქრმა ამირია გზები დაკვალული,
ჩემს სახლს მივადექი,
ქიშკარს მივანექი,
დარაჯს მივაკითხე ჭას იცი რა ვკითხე,
ჩემს გარდა ამ ეზოს ვინმე თუ აბიჯებს,
ჩემო საფიქრალო ჩემო საყვირალო,
ჩემო მწუხარებავ გულით მაკლიხარო.

გურიაში

გურიაში წვიმის თქეში,
სიწყნარეა ირგვლივ მთებში,
ღრუბლებს მიაქვს კვამლი ცეცხლის,
საფლავია აქვე ერთის,
სასმელს მიჰყვა ყანწით ხელში,
რად გაწირეს დედულეთში,
აქ ცრემლი სდის მთებსა ბევრი,
აქ წვიმაა ირგვლივ მთებში,
სუფრას მესმის ყანწით შესვი,
სიცილია ახლა ჩემ წინ...

ცისარტყელა

ქერა თმიანს თმა მკლავისა
თან ქარისგან ახლართულსა,
ტურ-ტკბილ გოგოს,
ენა ვირსა,
თვალ განიერ ფართო ცისა,
ცისარტყელა ლამაზია,
ცისფერთვალას გული ქვისა,
მის ქერა თმას ცელი მტრისა,
ენა ვირსა დაეკისრა,
ხის უღელი უღევ გზისა,
ვახ სიტყვებო რატომ მირტყამთ,
მეცოდება გოგო სხვის მკლავს,
აბობოქრდა ეხლა გული,
გვიანია სიყვარული...

ლამაზ თმინო

ლამაზ თმინო,
გულის ნიავო,
იის ფერებით მოგეფერები,
გულზედ დაგაყრი,
ნაზად შეხებით,
მოგეფერები,
მოგეკედლები,
ლამაზ თმინო,
გულის ნიავო...

ჭადრაბი

აშრიალებულ ფოთლებით,
დადუმებული ტოტები,
გაორებული ლანდები,
ოხ ეს ჭადარის ნამდერი,
მარტო ვართ მთვარის თანხლებლივ,
კაცი არ არის გამვლელი,
მარტო ხარ ჩემს წინ გაჩერდი,
აი ლანდების ვალსები,
ორი ჭადარის ნაცკვი...

მე ჩემ საათს ვუყურებ არეულა ისრები,
 არეულა ჩემს ქალაქს ურჯულონის სისხლები,
 უნაყოფო ჯიშები ფუტლიარი ვირთხები,
 ზემოდან კი მანათებს,
 ცაზედ დიდი საათი მისი ნაზი სხივებით,
 თან იმედის ნიშნებით,
 მათობს ძვლების სიღრმეში,
 გონებაში იმედით გონებაში იმედით,
 გასწი ჩემო გონებავ სითბოს სხივებს მიჰყევი,
 არ გაჩერდე ფარგლებში არც ჩარჩოს ხარ გამგები,
 გასწი ჩემო გონებავ ედემის ნაბალებში,
 გაამრავლე ვაშლები,
 სახლი კლდეზე აშენე,
 სილაზე ნასახლარის უზნეობის აზრები ,
 მე გავცდები გონებით სხეულს თან წავიყოლებ,
 დროის რღვევას ვესწრები,
 დროში არეულია მწვანე შუქის ფერები,
 გვირაბსაც ვეფერები,
 უკვე გასაგებია მზის სხივების შეხების,
 აბა კარგათ ცხოვრებავ თბილად გემშვიდობები,
 ვტოვებ თბილის უთბილოს არეული ისრებით,
 მაგრამ მემაქვს იმედი გონებაში იმედი.

მერცხალი

გაფრინდა ფრინავს მერცხალი,
ბუდე შენილი ნისკარტით,
მიფრინავს უკან დამყურებს,
ცრემლი არა სდის ნისლად ჰქრის,
არუშავს ჩემო მერცხალო დარდს ნუ წაიდებ ნისკარტით,
ბუდე აშენე თბილადა,
დაბუდრდი ჩემო მერცხალო,
მშვიდ ძილსა მონატრებული,
იფრინე მხოლოდ წინ და წინ,
გაფრინდა ჩემი მერცხალი,
ნისლში წითელ ხაზს მიტოვებს...

თვალის გზარა

სიბნელე მაქვს ოთახში,
სიმყუდროეს ვერ ვიტან,
როცა ჩემ გვერდს ვერ გძინავს,
რატომ გარბის ღღეები,
ღღეს თუ ხვალ ან ზეგ დილას,
ჩვენ კი გაგვდის ღღეები მერე სანანებლები,
რისთვის ვკარგეთ ღღეები,
ნუთუ ამას ვერ ხვდები,
შემოიხსენ საათი სულ ჩემ გვერდით იქნები,
მერე გაგახსენდება ჩემი თბილი ხელები მოაღერსე
ბგერები,
ჩემ მიმიკებს უხეები,
თვალის მზერით შემწვლები...

SHORI DE SHALZ

ნაწვიმარ ბალახს დავადგი ფეხი,
მიუახლოვდი მთის ძირსა მთებით,
დადუმებულა სოფელი ჩემი,
არც მთლად მარტოვარ საფლავის ქვებში,
მოლაპარაკე აქვე მყავს ერთი,
მიმძიმს გონება ნაწვიამარ ქვებში,
გავქრები უცებ რიონის ხმებში,
მთვარის შუქია ლამაზად ჩემს წინ...

ბოთლი

მე სიდრმეს ვარ ნაჩვევი,
ოკეანის ტალღებში,
მიქრის ჩემი გონება,
ამ ქარსაც უტოლდება,
თოლიების ჰანგებში,
ვეღარ გავძლებ იქ ტბაში,
შემოფარგლულ საზღვრებში,
ყვავების ნაჩხავლებში,
ოხ ეს ქალის ვედრება,
რატომ მე გულს მედება,
ცურვის ღროს ვარ ღრამებში,
ნეტავ ვიყო თვრამეტის,
არ უსმენდი არავის,
გულისყურის ბოდვასა ილუზიის ქონასა,
ჩემი სიტყვა ტალღებში არსად ჩაიძირება,
ღროს გაუძლებს ეს ბოთლი,
მერე გამობრწყინდება ნადვინარი სიტყვებით...

ფარულია ეს დუმილი

გახმა ხელსა ბუქდის თითი,
მიზეულია თიხა სხვისთვის,
ოქრო ბრწყინავს სილის შიგნით,
განძს სად ვეძებ ნეტავ ვიცი?!
დახურულ კარს უცქერ ჟინით,
ეს ხომ გენში გამჯდარია,
გაქდენთილა ჩემი სისხლი,
ქვიშის საათს ვამტვრევ ჟინით,
გავიხედე მარჯვნივ ცხვირ წინ,
გაღებულ კარს მივალ ნისლში,
სითეთრეა აქვე, ირგვლივ,
მზე ჩანს ნისლში დაფარული,
დამალულს ვარ დატანჯული,
ფარულია ეს დუმილი არ გაჩერდე ისევ ნისლში,
მზეს შუახე შენი თითი,
გაგითბება გული ვიცი,
ეს რა მძიმე გზების ტვირთი წინ დაგხვდება ეს მე ვიცი,
მაპატიე მე ამისთვის,
მუნანები ამ დროისთვის,
ვერცა გყვარობ შორსხარ იცი,
გამომხედე კაცის ჟინით,
მაპატიე ყველაფრისთვის...

ოხ ეს კაცი როგორ დამზღვეს,
 თვალით მიცქერს ვნებას აჰყვეს ვაიძულებ ცეკვას აქვე,
 აი ჩემი გამოწვევაც,
 მკერდს ხელი კი ავიპარე ნელა ნაზად ჩავიწიე გულსაკიდი
 მოელვარე,
 გრძელი ფრჩხილი ჩემს ნაზ მკერდზე გადავისვი,
 ტანი ნაზად გავიმართე,
 მართლა ვატყობ წყურვილს ამ შტერს,
 მესმის უცებ სიტყვა მისი,
 ხმის ტემბრია ვახ რა მშვიდი,
 ამიხურდა სახე ვიცი,
 ვერ გაურბი ვინ ვარ მისი?!
 არა ღმერთო არ ვეკუთვნი ჩემსა თავსა,
 ნიღაბს ვეძებ კაცის ფარად,
 არ აღმოვჩინდე ამის მკლავსა,
 კაცი მოდის წყნარად მყარად,
 სიმპატიაც ჩნდება რაღაც,
 ვერ ვიფერებ ფარის მასკას,
 უსუსური ვდგევარ მასთან,
 მოდის მთები უწვდომელი მისი მხრები მისი ხმები,
 მომეფერა კისერს ვნებით მითამაშებს თვალი ჩემი ,
 ტუჩი- ტუჩზე ხელი წელში, ისევ კისერს მომლო ხელი,
 უკვე ვიცი მე ეს ღაამე,
 მის მკლავსა ვარ ბედი ჩემი,
 გულსა ვუმხელ ეს მე ვქენი ეს მე ვქენი,
 მოვეხვით მხრებზე ხელით ,
 მე ახლა ვარ ბედნიერი,
 უნიღბოა ჩემი სახე,

გულწფელია ყველაფერი,
ფერმკთალი ვარ მისი ვნებით,
ოხ ეს მთები ოხ ეს ხმები,
არ დასრულდეს ღამის ვნება,
დათოვლილიც მინდა მთები,
გამოგყვები ჩემი ცეკვით,
მე მოვიგე გეფიცები,
მესმის ეხლა კაცის სიტყვა,
ითქვას ეხლა მარადისა,
ჯვარს დავიწერთ ამ მთისძირას,
ზარის ხმითა მგალობლები ბედურითა, მთის წვერზე
ვართ ასასვლელი
უკვალავზე მე წაგიყვან,
შენ მოიგე საყვარელო გამოწვევა ამაღ ღირდა...

დღეს კი ვერ გაუძელი უშენობის განსაცდელს,
დამენახე ლამაზო შენი სახის ნაქვთებით,
მენატრება შენი ხმა შენი დიდი თვალები,
მონუსხული ვიყო დღეს შენი სველი ტუჩებით,
დამიტოვე გონებას ეს ლამაზი წუთები,
ნულა დამღლი ფიქრებით,
კვლავ მე შენი ვიქნები,
არ გახვიდე ჩემიდან ნუ დამანგრევ ისრებით,
გული აფეთქებულა შენზე ფიქრით სიდრმეთი,
დამიოკე გრძნობები მე ერთგული ვიქნები,
მე მიყვარხარ სულ ჩუმათ,
დაე ჩემში იქნები,
დამინგრეე ცხოვრება სიყვარულის იმედით,
ვის ვუცადო აწინ მე სულ მარტო ვიქნები

მოვარდა მუზა უბზარო,
მუზა უძალო ძლიერი,
ლომის წვერება პოეტის,
სიტყვა მომწონდა ყოველთვის,
დუქნიდან ღვინით დამთვრალი,
თბილის უძლოდა ბანცალით,
ოხ ლომის წვერა პოეტო,
ბზარი არაგაქვს არაფრის,
მე ვარ და გალაკტიონი,
მოვარდა გალაკტიონი...

მოახლოვდა ქრისტეს დამე,
 ვაი მე და უი მტრებსო,
 მტერს ვერ ვყვარობ რავექნა ტყვილით მოვიქცეოო,
 ოხ გამგებო გამიგეო,
 სიმართლისთვის ბრძოლა ერსო,
 გაგვადვიძე ქრისტე ღმერთო,
 ეს ცოდვა რით დავიდეთო,
 ვიტყვით ერთს და გულს მეორეს გავივლებთო,
 თავს მაღლადაც ავიწევთო, ცხვირი ზევით უფრო ზევით,
 სულ მდაბიო ამით ცნეთო,
 ეს ცხოვრებაჲ საკამათოვ,
 ზნეობა რად გაგვიქრეო,
 აი სუფრას თამადასთან კაცი უღვაჲს აიპრებსო,
 თან კამათსაც დაიწყებსო,

ზვიად გამსახურდია

შესრულებია ოთხმოცი წელი,
ვინ დააცადა სიბერე ერთი,
ვინ გააჩერა სიმართლის მთქმელი,
თავისუფლების მჩუქნელი ერის,
თავი შესწირა ბიბლიის ენით,
გადაიარა წვალება ბევრი,
გზაგასაყარი შეუქმნენ ხელით,
გადაიარა პირჯვარის წერით,
კლდე ღრე და სამეგრელოს მთებში გამოასალმეს
სიცოცხლეს ერთხმით,
ასე გაწირეს სამშობლო ჩვენი...

მომისმენია თავდაყირა პროტების ბევრი ლექსი,
 მიფიქრია მარტო ჩემთვის,
 ვინ რა გრძნობით წერდა ლექსის,
 ერთი არის მუდამ ჩემში,
 არიცვლება ციფრი ერთი,
 მეფეთ დარჩა თავდაყირა პროტებში,
 კოლხი მეფის ლექსი ერთი,
 ვერც ვეხები ვერც გავბედავ,
 მესაფლავე ხელთ უქმნელი სახარება, გვიგალობა მეფემ
ერთხანს,
 მთაწმინდაზე განისვენა,
 აპატია მგონი ღმერთმა,
 უცოდველი ცოდვით ფრენა...

გიზნებსში

მიხარია როცა გღვიძავს,
წინ დასახულ მიზნებში ვართ,
გაიხედუ უფრო წინ ვართ,
მეცოდები როცა გძინავს,
მინდა წინ და მინდა იქაც,
სადაც ველი უფრო წინსვლას,
გზა ათვლილი გაზომილი უკვე შვიდად,
მე კი მივალ უკვე მშვიდათ,
დათოვლილი მხრები მიჩანს,
არ უჩივი გზაზე ყინვას,
უპრობლემო გზები ვის რა,
გავლილი მაქვს ეკლის გზითა,
მე მივადწევ ამ ჩემ მიზანს,
ღვთის წყალობის ყოველთვის მწამს...

მზის სხივი აქ მინას ამტვრევს,
სიყვარულით მომანათე,
მზეო აჯობე ცივსა მთვარეს,
შენი სხივით რომ ანათებს,
სითბო მინდა გულსა მყავდეს,
არ დაბნელდეს არ გამყინოს როგორც მთვარე,
თორემ დარდი ვერ მახარებს,
გულის ფეთქვა იკლებს ღამე,
ვერ გაუძლებ მზეო მთვარეს,
ცივ სამარეს ნუ ჩამაგდებ,
გარდვიქმნები მიწად მალე,
ქვას ჯვარით კი დამადგამენ,
შავ ღვინოსაც დამასხამენ,
მზეო ლხინი მეც მაცადე,
შენი სხივი დამანათე,
არ ვეკუთვნი ჯერ სამარეს..

სიყვარული

მეშინია ერთი სიტყვის,
გულს მიხეთქავს მასზე ფიქრი,
გამიელვებს ისევ ვიცი,
შეგიყვარე ეს მე ვიცი,
მეშინია ისევ სიტყვის,
არ დამტოვო მარტო სხვისთვის,
ვერ გამიგებს სხვებიც ვიცი,
გულში სითბო ემატება,
ახურდება შენ ხომ იცი,
ააღდება სიყვარული
მარტოობით დარჩენილი,
გულში ბზარი ნახა ალმა,
თავი იხსნა თვით სიკვდილის..

- ი. იხარე,
- ნ. ნარნარიტ,
- ა. აყვავდი,
- ვ. ვანო,
- ვ. ვახროთ,
- ა. ამაყად,
- ნ. ნაქალაქარის,
- ი. ისტორია,
- ჭ. ჭეშმარიტება,
- ა. ახარებს,
- გ. გალაკტიონის,
- ა. ახლოს,
- ნ. ნაცხოვრებს,
- ჭ. ჭალაში
- ყ. ყმასო
- ვ. ვანელ ებსააქვთ,
- ი. ისეთი
- შ. შეგიყვარებენ,
- ი. ისინი, ვანსო...

„სიმღერა საბალთხელი 1“

უფალო გვედრები უფალო გვედრები,
შეგვედრებით რათა ჩვენ გვედონდეს,
ჯანმრთელობა და ჯანმრთელი სული,
ჯანსაღ აზრებით სიკეთისთვის მივესალმებით,
ერთობა გვინდა ჩვენი ერისთვის გადასარჩენი,
მამაო ჩვენო ერთობისთვის შეგვედრებით,
საქართველოა დედამიწის გადამჩენელი,
ნუც ჩვენ გავგწირავ ამასა გთხოვთ შეგვედრებით....

„სიმღერა საბალთხელი 2“

სამშობლოსაგან წასულნი
რა ბედისწერა შევიქმენთ.
ვილოცოთ უფლის წინაშე!
სიმართლის ახსარებებით,
რ წმენას რომ გავიძლ იერებთ.
გზა ქვეყნისა გვაქვს ნათელ ი.
უფალო ჩვენ შეგვიწყალ ე!
სამშობლოსაგან წავედით,
ცოდვას ვამატებთ ცოდ ვაზე.
შენ შეგვიწყალე უფალო!
სამშობლ ოს კარი გაგვიღე.
შენ შეგვიწყალე უფალო,
სამშობლ ოსაგან წასუ ლ ნი,
შენ შეგვიწყალე უფალო....

დედა

როგორახარ ნეტავ დედა,
ფიქრებშიხარ ისევ ჩემთან,
როგორ ვცხოვრობ სხვის სახლს ნეტავ,
გენატრები ვიცი დედა,
მიხარია ეს კი იგი კაცებსაც რომ კიდევ შენ ზრდი,
საზრდოება მოგვეს ღმერთმა,
და ვიხაროთ ყველამ ერთად,
სულ ცრემლები ნუგსდის დედა,
გამახარე დედამიწას უნდა იყო დიდხანს დედა,
სამოთხეში ხომიცირო კიმყავს დედა,
მფარველად მყავს ჩემ ბეჭუდა,
ვენაცვალე მის გამზდელსა,
უხუცესი არის ეხლა...

გისოსებს

გისოსებს მიღმა ზღვა არის.
ტალღებიც ცოტა თან არის.
მთვარის შუქია ლამაზად ანარეკლების ზღვა არის.
ჩვენ კი ვახსენეთ ვანგოგი,
ხან პოეზიას გავშორდით.
მაინც ტალღები გვანყნარებს.
გისოსებსაც კი გავშორდით.
ზღვის ტალღები კი გვაგრილებს.
ლუდის სმით ვართ, სიტყვებით ჩვენი ცხოვრების მიზნებით.
მთვარე ზემოდან დაგვყურებს.
თან გვეუბნება ტალღის რითმებით.
მაგას თქვენს სამშობლოში მიხვდებით....

განათვა

საქართველოში მთაზე გაენათსა.
ეკლესიაში პირჯვარი გადავიწერე.
სამი თითით და სამჯერ ხელახლა.
წმინდა გიორგის მოოქროვილი ხატი მენახა.
სარკმეველის სუნში გალობის ხმაში.
მამფორიების გვარზე ლოცვა დავიწყე მაშინ.
გული გამეხსნა წარბი გამეხსნა.
ციდან გაენათს სხივი დაეცა.
ციდან საყვირის ხმაც კი მომესმა.
ციდან ანგელოზები ბევრი დაეშვა...

ცა

ვერ მოგა შორე თეთრ კედლებს სახლში,
გულმა გაგვწია ერთ გრძნობით ძალით,
მიყვევით დამის უკვალავ გზა კვალს
მიუ ახლ ოვდ ით მდ უ მარე ტბასაც
ცას რომ გავხედე არ ჩანდა კარგათ
ვარსკვლავი იყო სულ სამი სადღაც
ჩვენ ხომ სამშობლ ოს არა ვართ არა
ჩვენ იმერეთ ში რომ ვიყოთ ახლა
გადავწვებოდით ეზოში ბალახს
ულევ ვარსკვლავი ცა მოჭედლილი
ჩავიფ იქრებდით მოწყვეტილ ვარ სკვლავს..

თუ სვდები

ხან თ ოვლ მა იცის გაყინვა,
ხან მზემ მიწების გვალ ვაო,
შენ სად და წახვალ თუ ხვდები,
თუ ფრთები ბეჭებს არ გაქვსო,
ღრუბლებში გინდა ა გალობა
ჩიტუ ნა მანდა აც კი ახვალო
თუ ფ რენას შენ ვერ ისწავლი
მე ხომ ისედა აც აქ ვარ ო..

თვალები

ოოეს თვალები ტუჩზე ბზარები გულში ალები,
ჩემთან ადარხარ რა შორს წახვედი,
თოვლის ფიბქებსაც მიწას ჩავყევი,
ზევას აღარ ჩანს შენი თვალები,
რა შორს წახვედი როგორ დამნებდი,
დრამის ავტორო ისევ გავცეცხლდი,
ისევ ალები ჩემში გალღვები ფიფქად გაქრები,
მე მზე მიყვარდა სხივის სარტყელით,
რვა წუთს ვუცდიდი წარსულს ვუყვირი გოგოვ ნუ ტირი,
მთვარევ გამოჩინდი გაქრა წყურვილი...

მთვარე

მე შენთვის ვარ ჩემო მთვარევ,
დღეს ბედობის ჩვეულ დამეს,
არ მაძინებს შენი ვნება
ტური ტურებს როცა ახლე,
ჩემო მთვარევ ჩემო ვაჰმეე
შენი სახლი მიმასწავლე,
ქალის ვნებას მოვწყდე სადმე,
ცივ კედელსაც მიმანარცხე,
ისევ გადის დღე და დამე ეშმაკიც რომ გიდალატებს,
არ მასვენებს შენზე ფიქრი არ ოკდება ჩემში ეინი,
არ აღდება ჩვენ გულებში მწარე სიმწრის იყო ის კი,
დამის დარაჯს რად ავძახო,
დავიმოწმო მთვარე რისთვის,
ერთი რისთვის დმერთო რისთვის...

მზის სხივით ვარ ნაფერი,
გაყინულა გზაზედა ეს მაღალი ქადრები,
უშირალო ხეები დაპუტული ხეები უბედური დღეების,
ამიგრემლა თვალები,
ღია დამხვდა კარები სასაფლაოს ჯაჭვები უჟანგავი ნაქედი
ბევრი ოფლით ნაძერწი,
ბევრთან ანგელოზია მოდარაჯე თვალებით,
ოხ ეშმაკო აქაც ხარ ჩემზე მიწა ნათხრელი მესაფლავეს
განცლებში,
დახატულა ტაძარში ქრისტე ხალხით ნასდევნი,
ეს ფრესკების გონება მე სულ მომაგონდება,
ფიქრი დამისა ფიქრი ტანჯვისა,
ვერ გაგაჩუმე ფიქრო ტანჯვისა ...

თავს მაღვია

64/284

ჩემი დარაჯია როცა თავს მაღვია,
გავყევ მუ ჩემს ლანდებს,
ჩუმაღ მთვარის შუქზე ურცხვად მე რომ დამზღევს,
ღმერთო რატომ მტანჯე,
ერთხელ დამეხმარე,
ჩარჩოს ვერ გაუძღვებ,
სხვისგან შენაკერებს,
ჩემი უნარია თავის უფალი ვარ,
ეხლა ფიქრის დროა,
მარტო მთვარის კოცნა წელზე ხელის მოსმა,
ისევ ღვინის მოსმა,
ისევ ქალით თრობა...

K336.861
3
UNIVERSITY
OF TORONTO

